

Формування мовної компетентності у студентів медичних вишів

Сучасна вища школа ставить на меті підготовку кваліфікованого фахівця нового тисячоліття з урахуванням вимог сучасного ринку праці. Тому на зламі епох помінялися акценти щодо організації навчання та рівня знань студентів. Довгий час вважалося, що рівень кваліфікації напряму залежить від обсягу академічної та енциклопедичної обізнаності випускника, його теоретичної підготовки. В процесі модернізації медичної освіти змінюється зміст освітньої парадигми та формується перехід до компетентнісного підходу до навчання. Компетентнісний підхід передбачає відмову від перевірки рівня засвоєння великого обсягу матеріалу, але разом з тим направлений на вироблення навичок необхідних для виконання практичних завдань, поглиблення диференціації навчання, особливо профільного, тобто базового лише для професійної освіти певного профілю.

Формування мовної компетентності у студентів медичного вишу здійснюється у декількох напрямках:

- фонетичні та акцентологічні знання та навички;
- лексичні знання та навички;
- граматичні знання та навички;
- орфографічні знання та навички.

Одним із дієвих шляхів вироблення мовної компетентності на заняттях з латинської мови та медичної термінології є лінгвістичний аналіз медичних термінів. Алгоритм подання лексичних, морфологічних та синтаксичних характеристик медичних термінів виробляє навички оперування складними медичними термінами із різними синтаксичними структурами. В результаті студенти оволодівають цілим комплексом компетенцій, які дозволяють вживати та розуміти професійний медичний тезаурус в професійно-комунікативному середовищі.

Не менш важливим шляхом вироблення мовної компетенції є структурний аналіз медичних термінів. Терміни інтегрують основну наукову інформацію. Виявляючи компонентний склад лексеми, студент аналізує морфемний склад слова, етимологічне та семантичне значення терміноелементів. Цей вид аналізу може розглядатися як один із етапів порівняльного аналізу логіко-понятійних зв'язків між латинською та українською мовами або латинською і англійською. В процесі формування навичок порівняльної характеристики будови терміна використовуються такі прийоми як аналіз, синтез, систематизація, узагальнення, співставлення, які, власне, і є суттю навчально-пізнавальної компетентності.

У процесі формування мовної компетентності важливу увагу слід приділяти організації самостійної індивідуальної роботи студента. Тобто студент повинен отримати досвід самостійної предметної діяльності, у результаті якої розширюється світогляд, збагачується термінологічний запас, розвивається мислення та пам'ять, підвищується загальна культура, формується

коло професійних інтересів та позитивне ставлення до навчання. Компетенціям не можна навчити, їх можна тільки сформувати у процесі оволодіння комплексом професійно зорієнтованих знань, вмінь та навичок, необхідних для реалізації суб'єкта як активного учасника професійного середовища.